

ГЛАВА 60.

Напразно.

Читателитѣ помнѣть кжцата на вдовицата Фани и старята, въ които са извърши насилственыйтъ бракъ на дъщеря ѝ съ Исидора Хрисодактила, чрезъ достоинството на Гирджика.

Колѣнничалъ предъ образа на Богородица, Исидоръ, и съ просълзены очи молѣше са слѣдъ нѣколко дни подиръ тѣзи сцени на палата.

Отъ деня въ който са извършихъ въ бащина му домъ онѣзи сѣбны, които толкози обезчестихъ името на майка му, характерътъ на Исидора значително бѣ са измѣнилъ. Една безмѣрна меланхолия го бѣ обзела, и напразно той търсаше утѣшеніе въ обхятіята на челядта си. Прискърбенъ го гледаше сѣкогы супругата му.

Въ този день той станъ рано; супругата му го видѣ като влѣзе въ помѣнхтата стая, дѣто бѣше иконостасътъ.

Въ нея нощъ той бѣ видѣлъ на сѣнь покалугерената въ островъ Паросъ сестра си Дорида. Съ сердеченъ плачь той са помоли на Богородица за баща си, който отъ години лежеше безчувственъ и прокрытъ отъ постоянно леженъе.

Исидоръ често посѣщаваше баща си и по цѣли часове му принасяше онѣзи служенія, които свещенната длѣжностъ налага на сѣкый сынъ къмъ баща му.

Предния день баща му, като бѣ сѣ подигнѣлъ съ голѣмъ трудъ и сѣднѣлъ на лѣгло то си, обърнѣлъ са къмъ Исидора и бѣ му рекѣлъ :

— Ты безъ сумненіе си мойтъ сынъ. Да, ты си. Дѣ е майка ти ?

Исидоръ нищо му не отговори.

— Дѣ е Ерминія ?

Исидоръ заплака.